

MARINA HEDLUND

EN BIT AV HIMLEN

EN BIT AV HIMLEN

Lassbo Förlag

www.lassboforlag.com

ISBN 978-91-985981-2-4

©Marina Hedlund, 2020

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Grafisk form: Gabriella Brantdahl

www.gabriellabrantdahl.se

Tryck: ScandBook, 2020

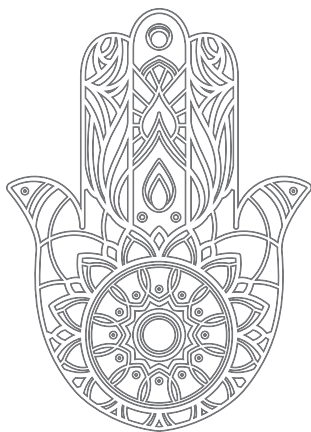
www.scandbook.com

EN BITAV
HIMLEN

MARINA HEDLUND

INDIEN

OM NAMAH SHIVAYA.

Detta Indien. Vad säger man, finns det ens ord att beskriva det? Indien tar liksom ingen hänsyn, man bara kastas in på något sätt. Bara att kliva på. Och varför skulle det egentligen ta hänsyn? Det är jag som har valt att komma. Ni får dela på detta, förhoppningsvis går det bra, det är ju ändå samma historia i slutändan. Jag vet inte ens vad det blir, men det lutar åt någon sorts reseskildring bit för bit. Långa brev hem.

Den första veckan var snarare mer fylld av stress, än av den ro som jag kom hit för. Vad man än ska göra här så är det ett uppdrag. Det går oftast snabbare att gå de åtta våningarna upp, än att vänta på hissen. Till alla offentliga ärenden som behöver uträttas behöver du i stort sett alltid en kopia av ditt pass och ditt visum. Har du förbisett den detaljen och sedan återvänder med det som efterfrågats, har de oftast stängt i tre timmar. Tålmod borde bli mitt nya mantra.

Resan ned var lång. Först några flygningar, följt av en galen taxiresa på två till tre timmar, till Amritapuri. Jag anlände tidigt och såg de andra stå och meditera i soluppgången på stranden, en vacker syn. Det visade sig ha blivit felbokningar med rummet vi mejlat om. Efter att ha fått ett nytt som inte heller överensstämde med reservationen, gick jag tillbaka ned till huvudkontoret, som givetvis var stängt. Bara att vänta. Ett annat rum erbjöds mig i två timmar och ytterligare ett efter det att slutligen bo i. Behovet av sömn var stort, blodsockret var inte optimalt och jag var redan relativt trött på denna nya oorganiserade värld som jag i och för sig någonstans anat skulle möta mig.

Efter att ha fått lite vila och organiserat mina tillhörigheter, var det dags att utforska ashramet. Det var stort, som en egen liten by med udda människor. Känslan av att inte riktigt passa in infann sig. Det gör man sällan till en början och jag gissade att efter ett tag skulle jag också

glida omkring i bomullskläder och toviggt hår. Det var varmt, kaféet och det mesta inne på området var stängt. De har öppet cirka två timmar vid tre tillfällen per dag. Däremellan är de fria att meditera, utträta ärenden eller alternativt att ägna sig åt andra aktiviteter. I väntan på att juicebaren skulle öppna, satte jag mig ned och funderade på vad jag gjorde här och vad jag hade kommit för att lära mig. Hur genomtänkt det egentligen var att återigen byta mitt liv. Och mot vad? Ett spartanskt rum med madrass på golvet, nära havet i och för sig, människor, provningar. Tankarna spann intensivt. Någonstans uppstod en känsla av ensamhet inför allt det nya. Det är sällan den känns i mig nu för tiden, men där och då kom den.

Plötsligt hörs en röst bredvid mig. Någon nämner mitt namn. Från att ha varit försjunken i tankar tittar jag förvånat upp och ser på personen framför mig. Hon fortsätter tala. Beskriver att hon känner mig från vandringen. Hon minns mina ögon och fångade fragment av en blick som var bekant. Den följande meningen avslöjar det till en början förbryllande mötet med vad som förmodas vara en pilgrim någonstans från vägen i Spanien tre år tidigare. Camino del Norte. 80 mil till fots med en ryggsäck, till Santiago de Compostela. En själslig milstolpe för mig, där jag lärde mig att bära. Där ryggsäcken blev en skattkista. Kvinnan presenterade sig som Vera medan jag fortfarande letade febrilt efter hennes namn. Vera. Vi hade inte haft kontakt sedan vi möttes hastigt under vandringen och nu stod hon där framför mig i en juicebar på en liten ö i Indien. Vad är oddsen ens? Livet kändes plötsligt oerhört stort igen. Något hade skickat mig en vän att, åtminstone till en början, ta mig igenom och dela denna upplevelse med. En vän som var ute på en liknande resa.

LÄNGRE FRAM.

Så gick dagarna där på ashramet. Allt bygger på att man hjälps åt. Varje dag utför man någon form av seva, selfless service, under ett par timmar. Det kan vara det mesta från att plantera tulsiträd, till att stå i kaféet, hjälpa till med mat, städa, tvätta, källsortera och så vidare. Ordinarie sysslor i en by ni vet. Jag uppskattade att plantera tulsiträd. Upplevelsen av att så ett frö, se det ta mark, förhoppningsvis gro, växa och en dag stå där levande, friskt och starkt. Skimrande i direkt solljus.

Att gå från ett svenskt liv och vara utan mobil, tv och liknande är egentligen inte en så stor sak för mig. Handtvätt hade jag väl kanske helst hoppat men det går det med. Däremot är jag inte förtjust i mindre rena omgivningar och småler åt det faktum att jag trots det åkte till Indien. Landet i sig är väl kanske inte vida känt för att vara skinnande rent. På ashramet är det förmodligen mer hanterbart än på många andra platser i miljöerna utanför. Vi får sortera alla sopor och avfall, de tänker väldigt medvetet och ekologiskt. Maten är ett annat kapitel, här blev det svårare, valmöjligheterna upplevs få. Det är för varmt med mina mått mätt för att springa om man nu inte gör det sent eller tidigt, men vi har blivit avrådade från att röra oss i omgivningarna utanför då. Kan jag inte hålla mig aktiv blir det svårare att äta. Jag införskaffade en yogamatta att utföra övningar på, men det motsvarar knappast ett gympass på flera timmar. Utbudet av mat på ashramet lämnade också en del att önska. Kosten består mest av kex, bananer, nutrition bars, sojamjolk och kaffe. Det är kanske inget hållbart alternativ i längden. Men det känns svårt att ens överväga något annat.

Kanske kan det inte bli bättre än så här, tänker jag. Oftast fungerar det någorlunda, men i miljöer med färre alternativ blir det svårt. Jag var medveten om det, men valde ändå att utsätta mig för det, med förhopp-

ningen om att det skulle gå att förändra. Det gick så många år där, när jag växte och försökte bli människa, tills den dagen jag blev stor nog att själv söka hjälp. För mig var det helt enkelt ett sätt att leva. Hur mycket jag än har försökt att möta dess bottnar och arbetat igenom rädsla, illusionen av kontroll och att duga, så finns fragmenten kvar. Det värsta är över, men kontrasterna i tankesätten skär fortfarande igenom ibland. Ligger latent under ytan. Ingen annan bjöd in det här och lät det ta plats i mig. Det är bara att fortsätta förlåta barnet därinne som inte var stort nog att bära, fortsätta att aktivt möta det. Trots omständigheter av olika slag är jag ytterst sällan sjuk. Eventuellt skadligt hälsosam och relativt extrem i avseenden som kost och träning. Det skadar egentligen ingen annan, om det är min önskan att leva så. Kanske vill jag egentligen inte förändra det innerst inne. Inte för att jag är rädd, utan helt enkelt för att jag inte vill. Oavsett åt vilket håll vågskålen i slutändan väger över, i den här frågan, så är en sak säker. Man kan inte få förändringen utan att förändra.

Tillsammans med Vera deltog jag i Ammas egna I am-meditation och yogakurs under några dagar. Militären i Indien använder den tydliga och vi fick skriva på papper om att inte föra den vidare eftersom det medför en risk att tekniken ändras på vägen. Den var intressant men inte häpnadsväckande. Yoga är ju egentligen något vi ofta tillämpar i våra sätt att leva om vi lever ett vackert insiktsfullt liv, utan att vi kanske direkt reflekterar över det. Det handlar mycket om hur vi integrerar med allt och alla runt omkring oss. Om vi är ärliga, inte tillämpar våld – verbalt, fysiskt eller psykiskt. Våra handlingar och tankar om oss själva och andra. Om vi står för dem. Inte tar mer än vi behöver och lever så att vi inte är bundna eller materialistiska. Allt vi gör som tar oss till en högre spirituell nivå är egentligen yoga. Vilken meditationsteknik eller vilka övningar vi gör varierar säkerligen och jag hade redan sådana. Det

var ändå intressant att prova andra, även att få lära sig mer om chakran och var de flesta människor kan tänkas befinna sig enligt den teorin.

För övrigt kan jag få känslan av "Big Brother" inne på ashramet ibland. Ashramet är stort, cirka 3000 människor varav en del permanenta boende, men de har verkligen någon sorts överblick. Är inte säker på om jag är så förtjust i det, en del är insiktsfulla, de flesta är vänliga men det finns några jag skulle vilja ge tystnadsemblem till och säga att de är från Amma. Tystnadsemblem, ser egentligen ut som en id-bricka, men istället för att uppge en eventuell titel eller alternativt beskriva en befattning så förmedlar den att personen som bär den befinner sig i tystnad. En del av människorna som vistas här använder dem som en del i deras spirituella process. De talar inte. För att undvika missförstånd och enklare kunna röra sig igenom bruset av världen, bär de texten som ett verktyg. Amma själv befinner sig "on tour" med ett följe på 600 personer. Hon beskrivs enligt min uppfattning som någon kombination av en rockstjärna och ett helgon. Hon förmodas dyka upp i mitten av februari. För mig personligen är inte det viktiga att just träffa Amma. Jag tänkte på det idag vid havet. Min intention med att komma hit var inte för att följa någon eller anpassa mig till en ny social struktur. Första gången jag kom i kontakt med ett ashram var när en vän bjöd in mig till ett av minimal karaktär i England. Senare såg jag Amma i en dröm och guidades hit. Något inom mig visste att Indien väntade. Min intention med att söka mig hit var viljan att bryta ut små stenar som fastnat i mina tankesätt, få vara ifred och möjligheten att arbeta med mig själv. Utan att försöka ha för stora förväntningar så ville jag se om en sådan här plats, där människor lever och verkar på tillsammans, samtidigt som den erbjöd inre avskildhet, kunde vara en plattform för någon som mig att leva på. Idag på yogan uppstod en konversation med en trevlig tysk kvinna på mattan bredvid. Jag undrade hur länge hon

varit här och tappade nästan andan när hon sa femton år. Frågan är om man vill sitta på den här yogamattan om femton år i någon sorts halvt inskränkt by. Dessutom har de ingen bra musik.

Samma kväll satt jag och Vera i kaféet vid middagen. En man som två dagar tidigare visade mig var man kunde införskaffa varmt vatten till kaffe, gick omkring och delade ut seva-arbeten inför morgondagen. Jag erbjöd mig att ta beställningar till köket vid frukost. Han satte sig sedan vid vårt bord en stund. Vi hade aldrig riktigt pratat efter den dagen och när han berättade att han velat resa till Indien i tio års tid frågade jag honom vad hans namn var. Han sträckte fram sin hand och presenterade sig. Det kändes som om tiden stod still. När den återkom fortsatte konversationen kort, för att sedan snabbt tona ut. Det var bara ett namn. Men det var samma namn som kom till mig i drömmen, där någonstans mitt i mörkret, av ett snart krossat hjärta. Peru. Ikväll brände minnet av det till skarpt.

EN TIMVIKARIE I VÄRLDEN.

Morgonen tillbringades i det västerländska kaféet under frukostrushen. Det kändes som en passande syssla för mig. Min avsaknad av tålmod i livet kan vara en fördel här då egenskaper som att vara snabb och kvicktänkt kommer väl till pass. Jag lär mig fort och är bra på att möta och kommunicera med olika människor. Dessutom har det inte hunnit bli så varmt under den första delen av dagen. Besöket på seva-kontoret efter arbetet resulterade i en deal om att fortsätta sysselsättningen en tid, då de gärna ville stationera någon där. Det passar bra. Min allsidiga personlighet uppskattar att få prova på olika typer av sysslor och arbeten härinne, som kräver olika delar av mig. Det har onekligen blivit lite

av varje genom åren, allt från turkisk skoaffär till volontärarbeten längs vägarna. I Sverige har det främst varit att arbeta med människor inom autismspektrumet. En tanke är att dedicera mig till något fullt ut, eftersom jag har en viss rädsla för att fastna i det där rummet där man kan lite om mycket. Men då måste det vara ett arbete där jag är någorlunda talangfull och som helt klart innefattar människor. Där det alltid finns ett utrymme att få fortsätta att växa och utvecklas. Vem vet vad det blir med tiden. Till dess är jag en timvikarie i världen.

Dagens reflektion var att försöka ge närvaron här en ärlig chans. Det är inte särskilt mycket som fattas mig från Sverige egentligen. Några människor, hälsosammare kost, lite mildare klimat. Men utöver det upplever jag det inte som en lycka innerst inne att bara leva på och spinna omkring i vardagens ekorrhjul. Det känns inte ens som att jag är gjord för det. Är någon det? Möjligheterna till reflektion är få och det är svårt att inte halka och dras med i stressen, som flyter omkring därute. Den letar sig in i en. I en tid och värld där allt ska gå så fort och stort fokus ligger på att ”lyckas”. Kan man ens lyckas oavsett vad man presterar om man upplever det som att man är otillräcklig? Det efterlämnar en känsla i mig, av att vara ett svart ouppfyllt hål i universum.

Det känns som att vi har bekantat oss mer nu, samtidigt misstänker jag att Indien är något som man alltid får fortsätta försöka lära känna. Förmodligen är det en ytterst individuell upplevelse i relation till vad man behöver möta. Jag håller på att få en bättre insyn och anpassar det jag kan för att underlätta i tillvaron. Lär mig mina tips och tricks! Boendet är ju ganska spartanskt, ett rum med någon sorts minipentryliknande historia och ett litet tillhörande badrum. Kanske är det som en mindre Stockholmsetta storleksmässigt gissar jag men standarden är ju inte riktigt så. För övrigt har inte rummet mycket att erbjuda, eller så har det det. En madrass, en enkel stol och ett mindre bord. Inget

som distraherar, inga andra intryck mer än det som fanns i ryggpåsen. Det är befriande på något vis. Det går inte att förvara speciellt mycket mer än torrvaror beroende på vad de innehåller och frukt med skal på, för det kommer små myror från mils avstånd direkt. Jag uppskattar det inte men börjar inse vad som går och inte går. Det finns en inneboende också. I form av en liten ödla, men han sitter mest uppe i taket. Vi har knutit an och blivit någon sorts polare. Han ser misstänkt tysk ut och har av den anledningen fått namnet Hans. Han har aldrig kommit ner och hälsat, så eventuellt var han inte förtjust i det namnet.

Under morgonarbetet beskrev en kollega Nepal och Tibet. Det kändes väldigt intressant och började nästan dra i mig lite på samma sätt som jag drogs hit. Väckte en tanke om huruvida det skulle vara att försöka ta sig fram där. Men först och främst är det här resan är, vi får se vart det leder. En annan kollega berättade att Amma också har diabetes. Jag tror inte att människorna här som är så fanatiska i denna Amma vet om det. Undrar vad de skulle säga om det faktum att deras helgon är så mänsklig? En annan lång diskussion rörande ämnet ägde rum här-omdagen med en människa som var helt övertygad om att min typ 1 diabetes skulle kunna botas med kinesologi. Ja, vad säger man och tro mig vad jag än sa så hjälpte det inte. Helt klart är min uppfattning att de flesta som lever med en kronisk sjukdom kan förbättra sitt välbefinnande genom att vara medvetna om effekterna av faktorer som kost, fysisk aktivitet, stresspåverkan, motivation, inre styrka och mental hälsa med mera. Självklart har det legat i mitt yttersta intresse att lära mig så mycket som möjligt om min egen behandling. Bortsett från det har jag förmodligen levt ett halvt liv på placeboeffekten och finns det en vilja så kommer det att finnas en väg. Men att gå från det till att bota är något helt annat. En annan tanke i ämnet, om Amma nu har diabetes varför har hon då inte anpassat så att det finns alternativ kost på ashramet

istället för att ha chokladbröd till frukosten? Kanske är hon i förnekelse.

Årligt talat observerar man mycket komiskt bland människorna här. Nästan så att man skulle vilja göra en hemlig dokusåpa av alltihop. Om de med tystnadseblem, de som drar omkring som levande reklamplare med Ammaklockor, smycken, väskor och så vidare. Sedan har vi de andra som har skarp klar blick och enbart har valt denna plats för att de ville leva ett enklare liv och dedicera det till att hjälpa andra. Alla är vi här på våra egna inre resor och försöker göra det tillsammans. De pengar som ashramet och verksamheterna drar in går till Ammas egen organisation Embrace the World. De drar enligt utsago in miljoner, frågan är hur. Ashramet kan knappast stå för det även om cirka 3000 personer bor här i byn. Organisationen har hjälpt offer efter Haitikatastrofen och tsunamin men även gett hem till många människor i Indien. De har byggt åtskilliga skolor, barnhem, universitet, sjukhus. Jag undrar om allt detta kan genereras från välgörenhet och det faktum att vi hjälper till här som volontärer. Får forska vidare.

Men den där dokusåpan. Det är strängt förbjudet att fotografera härinne, något som blev uppenbart för mig relativt snabbt efter att ha tagit några bilder de första dagarna. Det ligger inte i mitt intresse att vara respektlös mot människor här så kameran får vila. Vi lever i en tid av sociala medier och kanske är det inte deras önskan att hamna där eller i liknande sammanhang. Då ska de inte behöva det. Det finns även munkar här emellanåt som stannar till som oss andra; på introduktionen till ashramet beskrevs de som träd som behövde det där lilla extra stängslet omkring sig för att få leva och växa ifred. Jag vill inte leva exakt så men jag kan förstå dem och respektera det. Personligen känns tanken på att inte hamna i någons fotoalbum främst positiv med tanke på hur man ser ut! Men jag hade verkligen velat ta ett häromdagen när någon hade stulit en västerländsk mans skor och han stod och gapade om detta med

sitt galna uppseendeväckande hår, framför det stora templet. I morse i frukostkön till kaféet förstod jag dock när han beställde att han hade fått tillbaka dem, han såg definitivt mer fridfull ut!

TID, LIV OCH GRACELAND.

Det är som att orden flödar här och nu, som att de inte kan komma ut fort nog. De behöver få komma, de har väntat. Skavt därinne. Alla tankar, reflektioner, inspiration. Jag anade nästan att det skulle bli så om jag satte mig ned i ett rum med en säng, ett bord, en mindre laptop och tid. Det var dags. De timmarna seva-arbetet utgörs av varje dag motsvarar inte precis en svensk heltid.

Tankeprocesserna förflyter intensivt. Vi diskuterar ofta om livet, något som alltid varit så viktigt för mig. Jag behövde verkligen få tala med livet nu. Många gånger finner jag en bekräftelse i mitt sätt att leva, i de satsanger som berättas i samband med meditationerna. De leds av en andlig lärare och avhandlar oftast ämnen rörande våra existenser, filosofiska frågor och reflektioner över livet. Slutsatser och insikter som införskaffats lyfts upp och man ser den röda tråden, nästan hängande i luften. Det blir helt. I början av den här vistelsen fick ni lyftas fram ideligen tillsammans med små andetag. Nu har jag observerat mycket och vid reflektionerna av det uppstår frågor. Varför är det så svårt att integrera det här i mitt sätt att leva i Sverige, för av erfarenheten att döma är det så. Det känns som att det främst handlar om tid eller att man inte tar sig an den på samma sätt. Fokuset ligger mestadels på att prestera i olika former som arbete, intensiva träningspass, vardagsbestyr och så vidare. Kanske är ett annat mänskligt klimat också en bidragande faktor. Personligen drar jag mest omkring i allt det där och drömmer

bort allt på något sätt. Härinne finns inte tid på samma sätt, det finns inga klockor, inga speglar bortsett från en i templet. De tror inte på skönhet som koncept; vad som är vackert är ett individuellt perspektiv. Det känns som ett nederlag att inse hur förlorad man själv är inom det området, men så är det.

Vi har möjligheten att delta i fri meditation på stranden varje dag, en tidigt på morgonen och en senare under eftermiddagen. Oftast närvarar jag vid den senare. När de andra rabblar mantran lyssnar jag på havet och sedan tas olika ämnen upp. Idag avhandlades bland annat vad i en karaktär som definierar en god människa. Hur stor roll vårt sinne och våra perspektiv utgör, i relation till hur vi är och vad vi ser. Mannen, som höll i satsangen, beskrev det som att vi ofta tillåter oss själva att hålla fast vid ofria tankesätt. Individuella likväl som kollektiva. Det här känns onekligen bekant. Försöken har varit otaliga i arbetet att aktivt träna mitt tankesätt. Bryta cirklar. Som att jag fortsatte utföra andra människors dåligt påbörjade arbeten i mitt inre. Om kapaciteten funnits fullt ut att förändra så kanske det hade sett annorlunda ut. Det bor en oerhörd styrka i mig, den finns i alla människor på olika sätt. Men ändå räckte det inte.

För mig har det oftast handlat om människorna, om andra. Det är fortfarande enklare för mig att ge, än att ta emot. Lika frekvent som mitt hjärta handlost har slagits i marken har det fortsatt att resa sig och bära mig fram. Oavsett vad som händer är det ytterst viktigt att ha klarat av att bibehålla dess kraft och kärlek, att inte tillåta rädsla att färga av sig på det för mycket. Och jag tänkte på människorna som gjort mig illa, det aktiva valet någonstans att ändå fortsätta älska dem. Inte blint, men på avstånd. Ibland måste man låta människor gå, det är stort om det trots allt kan ske med någon sorts kärlek. Det innebär inte att resan med dem tar slut, den fortsätter i hjärtat. Jag tänkte på henne och på

hur mycket arbete hon tidigt gav mig, att städa efter hennes instabila emotionella framfart och de liv hon så oinsiktsfullt valde att sätta till världen. Hon förstod aldrig det. Man kan jämföra det faktum att hon fick oss, lite med att ge en människa som inte har körkort en bil och sedan låta henne köra i diket varje dag. För det var ungefär så det var. Det hände komiska saker också emellanåt. Jag vet inte vem eller hur stor hon hade tänkt att jag skulle bli, för kläderna passade aldrig. Men hon sa alltid att jag skulle växa i dem. Sanningen är att de skulle ha varit för stora än idag. Mycket var svårt och man får inte glömma hur svårt det måste ha varit för henne. Mina insikter kom tidigt, men jag behövde den där dagen när det slutligen gick att klättra ur vår relation och se den från ett helt annat håll. I det ljuset gick det att förlåta. Det fanns och finns absolut ingen mening med att kasta skuld på en människa utan insikter eller förmåga att hantera det. Vi klarade inte riktigt av att fortsätta vara en del av varandras liv, men valet att fortsätta förlåta henne står kvar. Och min förhoppning är att det på något sätt befriat henne, så som det befriat mig.

Men tankesätten blev kvar, som att de blivit inskrivna under huden med bläck och alltid lyste igenom. Jag kände tidigt inget värde som människa. En känsla som tog sig många uttryck under åren. Att vara värd kärlek, mat och luft att andas har inte alltid varit självklart i min värld. Redan tjugo år in i min livsresa, hade jag försökt att avsluta den flera gånger. Det fanns ingen hjälp för mig då, endast en inneboende önskan om att det liv som kändes som ett enda konstant mörker skulle få ta slut. Något därute verkade verkligen inte vilja det, utan höll mig kvar. Det påträngande minnet av att vakna och inse att hjärtat slår, det faktum att fortfarande vara vid liv kändes som ännu ett misslyckande. Dagar som tillbringades i tystnad, ett håglöst räknande av rutorna i taket på intensivens. En tid långt ifrån ljuset. Och har man levt i mörk-

ret, är värdet av att alltid röra sig och verka i ljuset av stor betydelse. Åtminstone för mig. För att försäkra mig om att det är det som vinner.

Att få sitta här och se ut över det här havet är ganska fantastiskt i sig självt, för mig. Jag hade velat resa tillbaka till mig själv och hållit mig i handen. Förmedla livskraft, hopp och berätta om det som skulle komma. De här åren har inte alltid varit okomplicerade, men de har varit de vackraste i mitt liv. Min tacksamhet för att ha fått uppleva dem är stor. Att ha kunnat vända och att få ge tillbaka. Alla fina människor jag fått möta, ni som fortfarande är en del av det. Allt jag har fått uppleva och se. Ingen kan ta det ifrån mig. Bläcket sitter kanske alltid kvar under huden men det balanseras ut och bleknar alltmer, varje gång något vackert skrivs bredvid. Likt vågskålen min vän Mr. Jones illustrerade den där vintermorgonen på kaféet. Havet fortsatte att slå hårt in mot stranden.

GRACELAND

I knew.

How much you always loved Elvis.

But God knows.

That you weren't a rock n' roll mum.

And I saw you.

In a light one day.

Unattached from pain.

Because I needed ways,

to forgive you.

*I needed to let you be,
who you were.
Instead of judging you,
for whom you never could be.*

*Watch the change.
In someone.
Who never reached herself,
or dreamed.*

*And I wanted so much,
to wrap my arms hard around you,
and all your sadness.
Shield your soul,
that's been left broken,
beyond life.*

*But I knew you'd never understand.
And as I hugged you in silence.
I wished that someday,
somewhere deep inside.*

*You'd realize.
That wherever I went.
I always kept your music.*

EN BIT AV HIMLEN är en finstämd debutroman om Marina Hedlunds magiska resa till Indien. Med ömhet och underfundig humor berättar Marina hur hon med stjärnorna som karta och hjärtat som kompass läker sitt inre med kraften från ljuset och livet. Genom brev från världen växer det svåra och det vackra till en helhet där det förflutna, nutid och framtid vävs samman.

Jag vet inte vem du är men jag har ställt dörren vidöppen in till mitt hjärta. Om vi ska ge oss ut på den här resan tillsammans, så vill jag känna ditt leende, dina tårar och din förhoppning om att kunna röra dig framåt. Vad vi än kommer att stöta på därute, så är det en del av livet. I de utmanande vägskälen mellan det vackra och det svåra vill jag att vi skrattar tillsammans. Ställer oss upp, sätter på oss skorna igen och tar oss vidare. Bit för bit. Den dagen vi når fram till oss själva du och jag, är min enda önskan att du ska känna att det var värt det. Mina hållplatser är dina, om du vill. Du håller biljetten i din hand.

Lassbo Förlag
FÖR BERÄTTELSEN I DIG

9 789198 598124